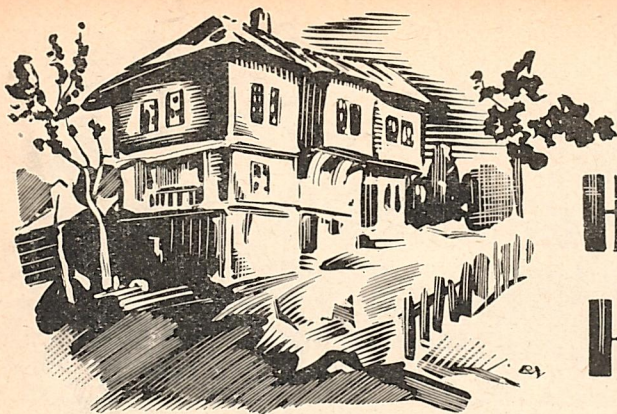

НАШАТА КЪЩА

Тя е въ Пловдивъ. Лежи между Небетъ-Тепе и Джамбазъ-Тепе, близу до Хисаръ-Капия. Улицата нѣкога се наричаше Съборна, днесъ е Митрополитъ Максимъ. Живѣхме въ нея десетъ години, после я дадохме подъ наемъ и се преселихме въ София. И ми наха двадесетъ и петъ години, четвъртъ въкъ, а въ къщата ни живѣеха все наематели.

Така се нареди животътъ ми, че я видѣхъ наново едва когато тя не бѣше вече наша.

Но четвъртъ въкъ азъ си я мислѣхъ, каквато бѣше въ мое-то детинство.

Хубава ограда — наполовина зидъ, нагоре пармаклѣкъ отъ червени, заострени летви — я дѣлѣше отъ улицата. На двукрилата входна врата висѣше голѣма металическа халка. Отъ нея навътре водѣше дълъгъ лѣскавъ телъ, който стигаше до предверието, дето висѣше пиринчениятъ звънецъ. Когато нѣкой звънѣше на ули-

цата, азъ веднага познавахъ, кой е.

Отъ пжтната врата до къщата имаше плочникъ отъ гладки бѣли плочи. Надѣсно и налѣво се пѣстрѣха кржгли и продълговати лехи. Имаше въ тѣхъ теменуги, парички, лалета, далии, рози и много, много други цвѣтя. Близу до къщата, отдѣсно на плочника, бѣше дворната чешма. Отлѣво възвисяваше клоне старата праскова.

Плочникътъ свършваше предъ къщата. Налѣво и надѣсно се възкачваха нагоре стълби, които се събираха на горната площадка. Долу, нѣколко стъпала по-низко отъ двора, бѣше вратата къмъ приземния етажъ, дето се нимираха кухнята, трапезарията и килерътъ, въ който презъкъсно лѣто имаше цѣли грамади дини, пѣпеша и ябълки, а зимно време купища зелки, тенекии съ сирене и медъ, торби съ